

ТЕТЯНА ПЕТРІВНА МАЄВСЬКА

Тетяна Маєвська пішла з життя 8 вересня 2003 року. Її життя обірвалось в той вечір, коли вона готувалась до участі в міжнародній конференції, мала вже закінчену доповідь і квиток на поїзд... Плекала багато творчих задумів і чекала на вихід у світ своєї роботи, в котру вклала багато зусиль, кропітку працю і сподівання: Тетяна Петрівна підготувала до друку рукопис – монографію О.І.Білецького “Н.С.Лесков. Личность и творчество”, написала передмову і встигла вичитати верстку. До кінця цього року ми побачимо цю працю надрукованою. Тетяна Петрівна – вже ніколи. Це сумно й гірко. Із властивою для неї активністю й енергією вона домоглась надрукування невідомої розвідки одного із засновників нашого Інституту літератури. І ми, друзі Тетяни Петрівни, вдячні нашим кримським колегам, бо саме вони знайшли можливість для друку цієї книги.

Тетяна Петрівна пройшла довгий складний і плідний шлях як науковець, фахівець, викладач. По-справжньому любила “не себе в науці, а науку в собі”, завжди була захоплена новою темою, працювала самовіддано й відповідально.

Починала вона свій творчий шлях як викладач мови і літератури в технікумі в Конотопі. А потім 27 років працювала в Інституті літератури ім. Т.Г.Шевченка НАН України. Спочатку лаборантом у відділі сучасної української літератури (8 років), потім у відділі російської літератури. По-справжньому фундаментальними й серйозними ставали її наукові розвідки. Вона не любила модних тем і завжди обирала те, що було нібито не в епіцентрі уподобань доби. Але без них не була б повною й повноцінною історія класичної російської літератури.

Як дослідниця вона завжди знаходила цікаві й маловідомі сторінки цієї історії: про життя і творчість С.М.Степняка-Кравчинського (монографія, 1968 р.), про “Ідеї та образи російського народницького роману” (монографія, 1975 р.), про “Романтичні тенденції в російській класичній прозі” (монографія, 1978 р.); брала участь у всіх колективних працях відділу, створюючи фундаментальні й змістовні розділи.

Тетяна Петрівна захистила кандидатську й докторську дисертації, отримала звання професора. Із 1985 року присвятила себе викладацькій роботі у вузах Києва, Ніжина й Херсона, виховувала наукову молодь і завжди знаходила талановитих і небайдужих. І в майбутніх працях її учнів також залишиться частина її наукових уподобань, пам'ять про неї – доброзичливого зацікавленого вчителя.

Останні роки були особливо плідними для Тетяни Петрівни. Вона брала участь у міжнародних конференціях, друкувала багато статей, коло її співрозмовників розширювалось постійно. Її завжди оточували друзі, для котрих спілкування з нею було потребою і радістю. Так було до останнього дня.